

ΑΓΑΝΙΨΨΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

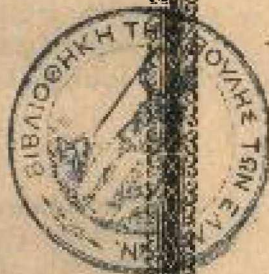
ΙΟΥΝΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 7.

« Παιδεία γάρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον. »
(Πλούταρχος.)

Σύνοψις ἐμπεριεχομένων.

Ἐπιστολή ἐκ Χαλκίδος καὶ Νικόλαος ὁ Φλογαττης.—Ἡ ἐπιποιεῖα τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίττου, ἢ «ὁ Ἀθανάσιος Διάκκος» ὑπὸ Χιώτη.—Ὁ ἐν Παρισίοις Ἑλληνικὸς φιλολογικὸς σύλλογος.—Παράπονον μετ' ἀπορίας (Ποίσεις).—Εἷς ἀγωνιστὴς.—Νεκρολογία.—Δύσι; αἰνίγματα.—Αἰνίγμα.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

1867.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 7.

Οί ἡμέτεροι ἀναγνώσται εὐρήσουσι παραπόδας πρὸς ἡ-
μᾶς ἀπευθυνομένην ἐπιστολήν Κυρίου τινὸς ἐκ Χαλκίδος,
ἐν ἣ μᾶς ἐπισυνάπτεται βιογραφία ἀρτι ἐκείσε ἀποθανόν-
τος Λευκαδίου, τοῦ Κυρ. Φλογαίτου, καὶ τὴν ὁποίαν εὐ-
θὺς κατόπιν δημοσιεύομεν.

Ἄντι πάσης ἄλλης ὕλης ἐνομίσαμεν πρέπον νὰ κατα-
χωρήσωμεν τὴν βιογραφίαν ταύτην, ὡς Ἑπτανήσιοι ἰδίως
χαίροντες καθότι ὁσημέραι νέοι λόγοι πείθουσι ἕκαστον,
ὅτι ἢ τε ἀρχαία, ἢ σύγχρονος καὶ μέλλουσα ἱστορία τῶν
ἑπτὰ τούτων νησιδίων οὔτε ἐστερηθῆ, οὔτε στερεῖται,
οὔτε στερηθήσεται περιδόξων ὀνομάτων, κοσμοῦντων
τὰς σελίδας αὐτῆς ὡς τηλαυγῆς καὶ πολυποίκιλοι ἀδά-
μαντες.

Ἀξιότιμὲ Κύριε!

Εἰς τῶν διακεκριμένων Ἑπτανησίων, Λευκάδιος τὸ γένος,
ὁ Νικόλαος Φλογαίτης, ἀπεθίωσε κατὰ τὸν παρελθόντα Φε-
βρουάριον ἐνταῦθα. Χρὸς ἐνομίσαμεν πάντες οἱ ἐνταῦθα Ἑ-
πτανήσιοι τὰ παρακαλῶμεν ὑμᾶς νὰ καταχωρήσητε ἐν τῷ
θῷ ὑμῶν ἐκδιδομένῳ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ συγγράμματι τὴν
βιογραφίαν τοῦ γεραροῦ τούτου τέκνου τῆς Λευκάδος ἢ ἐγ-
κλειστος βιογραφία εἶναι σύντομος, καὶ ἐλπίζομεν δεῖν δὲν θέ-
λειτε δυσκολευθῆ νὰ καταχωρήσητε αὐτήν.

Χαλκίς 7 Μαΐου 1867.

Χ. Σ.

Τῷ Κ. Διευθυντῇ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἀγαρῆπη.»

Ζάκυνθος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον ἀπεβίωσεν ἐν Χαλκίδι ἐν τῶν περιδοξωτέρων τέκνων τῆς ἀδελφῆς Λευκάδος, ὁ Νικέλαος Φλογαΐτης. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φλογαΐτου ἡ Πατρίς ἀπώλεσεν ἐν τῶν εὐγενεστέρων αὐτῆς τέκνων, ἄνθρωπον διαπρῆψαντα διὰ πολλῶν πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεων, λόγιον καὶ πολυμαθῆ.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι πασίγνωστον καὶ σεβαστὸν καθ' ἕλθον τὸν ἑλληνικὸν κόσμον, διότι οὐχὶ μόνον εἶναι ἀναποσπάστως συνδεθεμένον μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος τοῦ 1821, ἀλλὰ καὶ ἐνεγράφη ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς ἐπιστήμης διὰ συγγραμμάτων βαρυτίμου ἐπιστημονικῆς ἀξίας.

Ὁ Φλογαΐτης ἦτο πλουσίως πεπρωτισμένους ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ μετὰ βασιμίου καὶ συστηματικῆς παιδείας συνήγου νέον ἰσχυρὸν καὶ καρδίαν γενναίαν καὶ πολεμικὴν. Γεννηθεὶς τῷ 1799 ἔτει ἐν Ὁδησσῷ ὑπὸ τοῦ ἐκ Λευκάδος Θεοδώρου Φλογαΐτου, μεγαλεμπόρου διακρινόμενου διὰ τὸν βαθὺν αὐτοῦ φιλοῦτον καὶ τὸν ἀγνὸν καὶ ἐνθερμον πατριωτισμὸν του, ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ περιωνύμῳ Λυκείῳ τῆς Ὁδησσῷ, ὁπότε ἐδίδασκον ἐν αὐτῷ οἱ Βαρδαλάχοι, Κουροπαλάται καὶ οἱ ἄλλοι ἀείμνηστοι ἐκείνοι τοῦ Γένους διδάσκαλοι. Νεώτατος ἐμυθήθη εἰς τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, καὶ γνωστὸν ὑπάρχει ὅπως συνεισέφερεν εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ μεγάλου κινήματος τοῦ 1821. Ὅτε δ' ὁ Ἄλ. Ὑψηλάντης ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἑθνεγεσίας καλῶν τοὺς Ἑλληνας εἰς τὰ ὄπλα, ὁ Φλογαΐτης, παραιτήσας διακεκριμένην οἰκογενεακὴν καὶ κοινωνικὴν θέσιν, ἐδραμεν εἰς τὸ Ἴάσιον, ἀλλὰ παραγγελία τοῦ Δ. Ὑψηλάντου στρέφει τὰ διαθήματα αὐτοῦ πρὸς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ τάσσεται ὑπὸ τὸν Ὑψηλάντην καὶ μετ' αὐτοῦ συνηγωνίσθη κατὰ τὴν μεγάλην πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἐκστρατείαν ἐναντίον τοῦ εἰσελεύσαντος στόλου τοῦ Καρᾶ Ἀλῆ, κατὰ τὴν ἔφοδον τῆς 4 Δεκεμβρίου κατὰ τῶν Φρουρίων τῆς Ναυπλίας καὶ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀκροκορίνθου. Καθ' ὅλας τὰς μάχας ταύτας ὁ πεπαιδευμένος τῶν Μουσῶν θιασώτης ἐδείχθη οὐχ ἥττον ἀξίος τοῦ Ἄρεως στρατιώτης, ὁμολογήσας τὴν γενναϊοτέραν κατὰ τῶν κινδύνων ἀπόφασιν καὶ τὴν πατριωτικωτέραν αὐταπάρνησιν. Διὰ τὰς ἀνδραγαθίας δὲ καὶ τὰ στρατιωτικὰ αὐτοῦ ἄθλα, ὧν ἡ λεπτομερὴς περιγραφή ἀνήκει ἐν ἄλλοις, ἠξιώθη τοῦ βαθμοῦ τοῦ ταξίαρχου, ἤτοι ταγματάρχου, καὶ κατόπιν τοῦ Χιλιάρχου.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν δὲν εἶχεν ἀνάγκην μόνον στρατιωτικῶν ἐργαζῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶν ἀγωνιστῶν. Ἐπόμενον

ἦτο νὰ στραφῶσι τὰ βλέμματα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπὶ τὸν Φλογαΐτην. Διορισθεὶς λοιπὸν εἰς ὑψηλὰς πολιτικὰς θέσεις, ἱκανοποίησε τὰς ἐθνικὰς ἀπαιτήσεις, πολιτευθεὶς ἀριστα καὶ συμφῶνως πρὸς τῆς ἐπαναστάσεως τὰς ἀπαιτήσεις. Οἰκεῖα ἦσαν αὐτῷ πλεονεκτήματα, ἡ ἀγαθότης, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ μία ἰδέα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου γογγυσμοῦ ὑπομονὴ ἐν ὅλαις ταῖς γενικαῖς ἢ μερικαῖς περιπετείαις.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλα τῆς ἐπαναστάσεως μεγάλα ἔργα θρεῖλονται εἰς τὸν ἀοίδιμον Φλογαΐτην. Ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρία καὶ τὸ γενναῖον Ἑπτανήσιον Σῶμα θρεῖλουσι κατὰ μέγα μέρος τὴν σύστασιν αὐτῶν εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ Φλογαΐτου. Εἰς τὴν ἱστορίαν ἀπόκειται νὰ λαλήσῃ περὶ ὧν ἀγαθῶν παρήγαγε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς πείνης καὶ τῶν διωγμῶν ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρία καὶ περὶ ὧν λαμπρῶν ἐκδουλεύσεων προσήνεγκε τὸ σῶμα τῶν Ἑπτανησίων, ἰδίως κατὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅτε δ' ὁ Καποδίστριας ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ σκάρους τῆς Πολιτείας, ὁ Φλογαΐτης, τῇ προτροπῇ τοῦ μεγαλαφύους ἐκείνου Πολίτου, ἐτρέπη εἰς τῆς Θέμιδος τὸ στάδιον, διορισθεὶς Ἡρόεδρος τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἀξιωθεὶς τῆς ἰδιαιτέρας ἐμπιστοσύνης τοῦ ἐνδόξου Κερκυραίου. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἀντιβασιλείας, διορίσθη Ἡρόεδρος Πρωτοδικῶν μὲν κατ' ἀρχὰς, μετ' ὀλίγον δὲ Πρόεδρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, καταστήσας ἀγχιπτητὸν καὶ σεβαστὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕλθον τὴν Ἑλλάδα δι' ἣν κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τοῦ δικαστικοῦ αὐτοῦ βίου ἐβεβαίωσεν ὑψηλὴν ἀρετὴν καὶ ἔξοχον ἐπιστημονικὴν κρίσιν.

Συγγράψας δὲ πολλὰ καὶ παντοῖα συγγράμματα, κατέστησε γνωστὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ συνεδέθη δι' ἀλλολογραφίας μετὰ πολλῶν ἐπιστῆμων ξένων, ἐκτιμώντων τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ παιδείαν καὶ τὰ διανοητικὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα, καὶ ἠξιώθη πολλῶν παρασῆμων ξένων, καὶ μέλος ἀνηγορεύθη καὶ ἐπίτιμος Πρόεδρος διαφόρων ἐπιστημονικῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ Ἐταιριῶν.

Ἐκ τῶν ὀλίγων, ὧν εἶπομεν, εἶδε πᾶς τις τὸν ἄνδρα, ὅστις καθ' ἕλθον τὸ διάστημα τοῦ βίου αὐτοῦ εἰμίσησε τὴν πατρίδα, βεβαίωςας ὅταν τις θρεῖλει αὐταπάρνησιν, τιμιότητα καὶ καρτερίαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, καὶ τὴν ὑπόληψιν αὐτῆς. Διὰ ταῦτα καὶ ἀποδύσας ἐν Χαλκίδι ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους καὶ λύπης, ἐμακαρίσθη δὲ ὡς εἰς τῶν πρώτων καὶ ἐναρετωτέρων πολιτῶν, ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ θέλει μακαρίζεσθαι ἐπὶ πολλῶν ἐτι χρόνον λόγῳ ἐθνικῆς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Αἰμίλιος.

Ἐξεδόθη ἰσχύτως ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις «ὁ Ἀθανάσης Διάκος,» ἦτοι ὠραία ἔποποιτα ἐξυμνοῦσα τὰ ἔξοχα ἀνδραγαθήματα καὶ τὸν πατριωτισμὸν τῶν γενναιοκάρδων ἀγωνιστῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος. Τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι ἀπαύγασμα τῆς ἐμπνευσμένης διανοίας τοῦ ἔθνικοῦ ποιητοῦ καὶ ἐνθέρμου πατριώτου Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου Λευκαδίου. Ἐν ᾧ διελογιζόμεθα νὰ γράψωμι ὀλίγα περὶ τῆς ἔποποιτας ταύτης, πρὸς ἐλάχιστον ἔμνον τοῦ ποιητοῦ, ἐλάβομεν παρὰ τοῦ διδασκάλου Κ. Χιώτη ἐκτενῆ ἐπ' αὐτῆς πραγματικὴν πεκαρκευμένην δι' ἱστορικῶν καὶ φιλολογικῶν ἡδυσμάτων, τὴν ὁποίαν σπεύδομεν κατὰ προτίμησιν νὰ καταχωρήσωμεν, ὑποχωροῦντες ἔναντι τῶν γνώσεων τοῦ ἱστορικοῦ καὶ γηραιοῦ διδασκάλου.

Καὶ πάλιν ὁ ἱππότης Βαλαωρίτης, ὁ ποιητὴς τῶν Μνημοσύνων καὶ τῆς Κυρᾶς Φροσύνης, ἐπλούτισε τὸν Ἑλληνικὸν Παρνασσὸν μὲν νέον ἔπος πρὸς τοὺς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνιζομένους. Ὁ Ἀθανάσης Διάκος, τὸ γενναῖον παλλικὰρι τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ ὁποίου εὐμορφία προσώπου ἐζωγράφιζε τὴν ὠρικότητα τῆς ψυχῆς, ὁ σταυρὸν καὶ πατρίδα μὴ ἀπαρνηθεὶς ἐν ᾧ ἐψήνετο εἰς τὴν σοῦβλαν, εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ νέου ἔπους.—Ὁ ἦρωας, καταταχθεὶς μὲν στρατιώτης τῆς χριστιανικῆς πίστεως μὲ βαθμὴν ἱεροδιακόνου τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὸ μοναστήριον τοῦ Προδρόμου τῆς Ἀρτοτίνας, πλάττει ψυχὴν ἀκλόνητον εἰς Θεοσεβείαν, καὶ καταφρονεῖ πλοῦτη καὶ ἡδυπάθειαν λάγνου Ἀγᾶ. Ἐγκαταλιπὼν δὲ ἀμίαντον τὴν θεῖαν ἀκρόπολιν εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ θηριώδους ἐκείνου Ἀγᾶ, σώζεται ἐκεῖ ἔπου ὁ Ἕλληνας μαχητὴς τῆς τυραννίας

Πατρίδα ἔχει τὸ βουνό,

Καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανό

Τρῶει μπαροῦτι γιὰ ψωμί,

Τὰ βόλια γιὰ προσφάι.

Ἐνδύεται ἀρματωλὸς, καὶ ζωθεὶς σπάθην ἐλευθερίας ἐξαστράπτει εἰς ἀγαθότητα καὶ γενναιοκαρδίαν, ἀποκτῶμενος ἀγάπην συναγωνιστῶν, καὶ μετ' αὐτῶν δρῶν τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος. Πρωτοπαλλικάρων τοῦ Σκαλτσᾶ καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἀποπειρᾶται μετ' αὐτῶν ἀκονίζων σπάθην ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀπίστου. Ὅτε δὲ

ἡ φλόξ τῆς ἐπαναστάσεως διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Λεβανίδα, καὶ αἱ εὐχαὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Νεοφύτου καὶ τοῦ Ἀμφίσσης Ἡσαΐα εὐδοῦσι τὰ ἔργα τῆς ἐλευθερίας, Πατρίς καὶ Θρησκεία ἔχουσι μεγαλότολμον στρατιώτην καὶ συνετὸν ὀδηγὸν εἰς τὰ ὑπὲρ αὐτῶν κατορθώματα τῆς νέας Ἡρωϊκῆς γενεᾶς.

Τοιοῦτος ὁ ἦρωας, ὃν ἔλαβεν ὡς εἰκόνα τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ ἔπους ὁ ποιητὴς, ὅπως ἐξυμνήσῃ τὰ θαύματα τῶν Τουρκομάχων Ἑλλήνων, καὶ μὲ τὰς φλογώδεις ἐκχειλίσεις τῆς ποιήσεως καθρεπτίσῃ τὴν πατριωτικὴν καρδίαν, τὴν Θεοσεβῆ ψυχὴν, τὴν Ἑλληνικὴν μεγαλόνοιαν. Τὸ μοιρολόγιον, τὸ ὁποῖον εὖσομον ἐβλάστησεν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ Διάκο-Θανάση, καθ' ἣν στιγμὴν τοῦ μαρτυρίου του συνησθάνετο τὰ τρυφερὰ ἔτη τῆς ζωῆς καὶ τὰ κάλλη τῆς φύσεως καὶ ἐτραγοῦδε:

Γιὰ ἰδὲς καιρὸ τοῦ ἐδιάλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ·

Τώρα π' ἀνθίζουσι τὰ κλαριά, ποῦ βγάνει ἡ γῆ χορτάρι

ἐνέπνευσεν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ Βαλαωρίτου τὸ νέον τοῦτο στιχοῦργημα. Ἡ μάχη λοιπὸν εἰς Ἀλαμάναν, ἡ ζώγησις τοῦ ἦρωος καὶ ὁ μαρτυρικὸς αὐτοῦ θάνατος, τρία ἐκπληκτικὰ γεγονότα πρὸς ἀξίαν μνήμην τοῦ γίγαντος τῆς Δωριδος καὶ τείνοντα εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὴν δολοκλήρον ἔθνικὴν ἀναγέννησιν, πληροῦσι τὴν σύνθεσιν τῆς εἰς ἑπτὰ ἄσματα ποιηθείσης ἔποποιτας. Ἡ μὲν ἀγάπη τῆς πατρίδος καὶ ὁ ζῆλος τῆς θρησκείας τρέφουσι τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ· ὁ δὲ ἱστορικὸς κόσμος ποικίλος, ἐκπληκτικὸς καὶ ἀνεκτίμητος εἰς ἔργα, ἦθη καὶ διαλογισμοὺς τῆς νέας Ἡρωϊκῆς γενεᾶς, ἀνυφοὶ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ὑψηλοῦσα ἡ φαντασία του περιφέρεται, ὅπως συλλέξῃ τὰ κάλλη, καὶ διὰ τῆς τέχνης τῆς ποιήσεως δημιουργήσῃ ζωηρὰν εἰκόνα καρτεροψυχίας καὶ εὐεργεσιῶν διὰ τὸ ἔθνικόν μεγαλεῖον.

Οὐχὶ λοιπὸν εἰς μῦθον πανάρχαιον καὶ ἀπολιθωμένον, ἢ εἰς ἔθιμα διὰ παλαιότητα χρόνου ἐξαφανισθέντα ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ἀλλότρια τοῦ συγχρόνου Ἑλληνικοῦ ἕθους, ἢ εἰς διαλογισμοὺς ἐνταφιασμένους ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ εἰς διακελεύσεις θρησκείας νεκρωθείσης, ἀλλ' εἰς διηγήσεις ἔργων διατελουμένων εἰς ἐπὶ τῆς δόξης τοῦ Ἑλλήνος, εἰς ἐπίδειξιν καθαρῶ ἀισθήματος καὶ φιλοπατρίας, εἰς διαλογισμοὺς καὶ ἔθη τοῦ ζῶντος ὁρεσιβίου τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἐκδήλωσιν ψυχῆς ἀ-

φοσιωμένης εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ πλαστοουργοῦ τῆς περιφέρειται τὴν διάνοιαν ὁ ἔθνικὸς ἡμῶν ἐπικὸς, καὶ ἐκθέτει πρὸς τὴν εἰκόνα ἠρωϊκοῦ βίου, χρωματίζων αὐτὴν κατὰ πνεῦμα, καρδίαν καὶ φράσιν Ἕλληνας ἀγωνιζομένου ὑπὲρ ἐλευθερίας. Διὲ εἰς τὸν Διάκο-Θανάσην, τὸν γενναιότερον τῶν μαχητῶν, τὸν Θεοσεβέστερον τῶν λατρευτῶν, τὸν εὐμορφώτερον τῶν πλλικηρίων, τὸν καθαρώτερον καὶ στερεώτερον εἰς τὰ ἔθνη τοῦ ἔθνικοῦ βίου, τὸν ἐνθουσιωδέστερον εἰς τὸν πάτριον ζῆλον, τὸν συναισθαντικώτερον εἰς τὰ κάλλη τῆς φύσεως, εὐφυσέστατα προσήρμοσεν ὁ ποιητὴς ὄλους τοὺς χαρακτῆρας, δι' ὧν διαπρέπει ἡ Ἕλληνικὴ καρδία, ψυχὴ καὶ διάνοια, ὄργατα εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς φυλῆς τῆς, ἐργαζομένη τὸ μεγαλεῖόν τῆς. Ὅποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀθλήσας ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀρματωλὸς κατ' αἴσθημα, συλλογισμὸν, ἔξεις καὶ ἐκφρασιν, ὁποῖος ἐμφαίνεται πιστὸς εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὁ ἱερὸς λάτρης, τοιοῦτος καὶ παρίσταται εἰς τὴν στιχουργημένην ἔησιν τοῦ ποιητοῦ. Εἰς ἀφθονον οὕτως ἔθνικὸν ἐνδιάφορον συντελεῖ ἡ ἐκφρασις, οὐ μόνον πρὸς ἱστορικὴν μνείαν καὶ δόξαν τῶν εὐεργετῶν τῆς πατρίδος, ἀλλὰ καὶ εἰς προτροπὴν ὁμοίων ἀγαθοεργῶν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ὁ ὄρκος τοῦ Διάκο-Θανάση πρὸς τὸν Πλάστην ἔτι, ἕως οὗ ζῆ θέλει μάχεται τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς πατρίδος, ὅπως ἐλευθερώσῃ τοὺς ἁποπίστους καὶ ὑψώσῃ τὸν κρημνισθέντα θρόνον τῆς Χριστιανικῆς Αυτοκρατορίας του, ὡς τὸν ἐδίδασκεν ἡ μήτηρ γονατιστὸς νὰ προσεύχεται εἰς τὴν ἱεράν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, τίθεται κατὰ τὸ πρῶτον ἄσμα ὡς πρότασις τῆς ἐποποιίας, ἐκδηλοῦσα σκοπὸν καὶ ἀποτέλεσμα, ἀρχὴν, δέσιν καὶ λύσιν τοῦ παριστανομένου δράματος ὑπὸ τοῦ ἐποποιῦ. Τὰ λιμέρια, ὄρου πεινῶν, διψῶν καὶ γυμνητεύων ὁ Ἥρωος μαχητῆς μετεκόμιζε τὸν μυστικὸν θλασμοὸν του, καὶ τὸ πτερόγισμα τοῦ σταυραετοῦ, δι' οὗ ἠλπίζε νὰ ἴδῃ ἐπανερχομένην τὴν Βασιλείαν του, φαίνονται κατὰ τὰς πρώτας ἀνοιγομένης σκηνῆς τοῦ ὑμνουμένου ἀγωνίσματος. Ἐκεῖ τὸν Διάκον ἔχει ὁ ποιητὴς συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Πανουριᾶ καὶ Λυβουნიώτου περὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ὁμῆρ-Βριώνη εἰς τὰς Θερμοπύλας, καὶ δεικνύοντα ἀγανάκτησιν, ἐὰν ὁ Πασᾶς διέλθῃ τὰ στενὰ ἐκεῖνα χωρὶς νὰ εὕρῃ «δέκα κουφάρια ἑξαπλωτὰ γιὰ νὰ σκυντάψῃ ἐπάνω.» Ἐκεῖ τοὺς ἀνεθυμίζει τὸν φοβερὸν ὄρκον

διδόν δρεῖλουσι νὰ θυσιασθῶσιν ὅλοι, ὅπως γνωρίσῃ ὁ κόσμος: Ὅτι τὸ βῆσο τοῦ παπᾶ κ' ἡ μήτρα τοῦ Δεσπότη
Θὰ γένουν Χάρου, φλάμπουρο καὶ σκιάχτρο καὶ σκοτάδι,
Καὶ κατασάρκι μελανὸ στὴν Ἄγια τράπεζά μας,
Ὅσο 'ς αὐτὰ τὰ χόματα δαφνοστεφανωμένη
Ἡ δουλωμένη ἐκκλησιὰ τὸ μέτωπο δὲ δείξῃ.

Ἡ εἰκοστὴ τρίτη Ἀπριλίου, ἡμέρα ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τοῦ ὁποῦ ἡ εἰκὼν ἐπὶ τῆς ἀνεμιζομένης σημαίας τῶν ἀρματωλῶν ἐμπνέει τὴν ἀνδρίαν καὶ νίκην κατὰ τοῦ ἀγρίου δράκοντος τῆς ἀπιστίας, προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐποποιῦ ὡς ἡμέρα ἀναγγέλλουσα τὸ φθάσιμον τῶν Ἀρβανιτῶν καὶ ἑτοιμασίαν τῶν ἀγωνιστῶν, οἵτινες μὲ ψυχῆ καὶ μὲ καρδίαν κινδυνεύουν κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Διακού. Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ δέσις τῆς κυρίας πράξεως τοῦ ἔπους. Τὸ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας χυθὲν χριστιανικὸν αἷμα πνέει ἐκδίκησιν. Τὸν γέροντα Διαμάντην ἐπινοεῖται ὁ ποιητὴς ὅπως, ἐξηγῶν τὴν ὠμοπλάτην, προλήξῃ τὸν κίνδυνον, καὶ μετὰ τοῦ σώματος τοῦ σπασμοῦς προεκδηλώσῃ τὴν λακτάραν τοῦ κινδύνου. Τεχνικῶς ὁμοῦ τοῦτο ποιεῖ, ὅπως, ἀντιτάσσων τὴν ἀδιαφορίαν εἰς τὰς ὀλεθρίους προβῆσεις, δείξῃ κατὰ τὸ ἔπος γενναιότεραν τὴν καρδίαν τοῦ Ἥρωος μαχητοῦ εἰς τὸν κίνδυνον. Διότι οὐδεὶς δειλιάζει εἰς τὰς προμαντείας τοῦ γέροντος. Μόλις ὁ Μῆτρος τὸ ξηφτέρει φωνάζει:

«Στ' ἄρματα, ἀδελφια, στ' ἄρματα κ' ἐπλάκωσ' ὁ Βριώνης.» καὶ ἀγγέλλει ὅτι, ὁ μὲν Λυβουნიώτης ἀμαχητὶ ὑπεχώρησε κατὰ τὴν γέφυραν τοῦ Γοργοποτάμου, ὁ δὲ Πανουριᾶς εἰς τὴν Χαλοκομμάταν ἐκινδύνευσεν νὰ πνιγῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῆς Ἀρβανιτιᾶς, καὶ τοῦ Γούρα τὸ σπαθὶ βόσκει «ἀστροπελέμι χάρος» καὶ ὅτι ὁ Δεσπότης Ἡσαΐας καὶ ὁ Παπαγιάννης φονεύονται ἠρωϊκῶς μαχόμενοι, καὶ «ἀθεμωνιὰ κουφάρια» γίνονται τὰ σώματα τῶν πολεμούντων—εὐθὺς τὸν Ἥρωά του Διάκον φέρει εἰς τὴν Ἀλαμάναν ὁ ἐποποιὸς φαιδρὸν καὶ χαρίεντα, πλήρη ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως. Καὶ οὕτω συνίσταται ὅλη ἡ περιπλοκὴ τοῦ ποιήματος. Ὁ Ἥρωος προτρέπει τοὺς τετρακάσιους τοῦ στρατιώτας εἰς τὸν κίνδυνον.

Ἄν εἶναι ἀλήθεια, ἀδελφια μου; ἔψες στὴν προσευχὴν μας
Τὸ τάξαμε στὸν Πλάστη μας. Στὴ θέσι του καθέννας.
Ψυχὴ, παιδιὰ μου, στ' ἄρματα. Τοῦπε ὁ Θεὸς θὰ γένη.

Τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μαχητῶν ἐξάπτει ἡ ποιητικὴ μεγαλόνοια, παριστώσα κατὰ τὴν μάχην Δερβίσην σκληροκαρδιον, ὅστις πετᾷ εἰς τὴν γῆν καὶ ποδοκυλᾷ τὰς δύο κεφαλὰς τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ Ἱερέως. Ἀλλὰ καὶ τὴν φρίκην τοῦ κακουργήματος καθ' ὠραίαν ἀντίθεσιν ἐκθέτει, ὅτε ἡ ἀγανάκτησις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀγωνιστοῦ φωνάζει κατάρας κατὰ χριστιανοῦ, ὅστις διαλαλεῖ ἐκ μέρους τοῦ βαρβάρου ἐχθροῦ ὑποταγὴν καὶ ἀθέτησιν τοῦ ὅρκου.

.... Ἀφωρισμένος νᾶσαι

Πῶχαις ψυχῇ στῆ γλώσσά μας, ἔς αὐτὸν τὸν ἅγιον Τάφο
Νὰ βλασφημήσης προδοσιᾷ; ἀφωρισμένος νᾶσαι.

Καὶ ὁ ἀντίλαλος ἐφτὰ φοραὶς ἀπὸ σπηλαιῶς σὲ βράχους,

Ἀπὸ βουνὰ σὲ λαγκαδιαὶς φαρμάκεψε τ' ἀγέρι.

Τοσοῦτον ὕψωσε τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου.

Ἐνταῦθα περιγράφει ἀξιωματικὰ τὴν μάχην, τοὺς τρόπους τοῦ πολεμεῖν, τὴν εὐτολμίαν, τὴν καρτερίαν, τὸν θάνατον τοῦ ἀρματοῦ, ὅτε ἡρωϊκῶς οὗτος ἀντιμάχεται τὸν σκληροκαρδον Ἀρβανίτην. Τὸ βωγγιτὸ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων μὲ μίαν φωνὴν ξεσπᾷ χιλίων χρόνων ἐκδικήσεις, ὄρφανίαν, σφαγὰς, κρεμάλαν, πτωχίαν, ἀθλιότητα, θάσανα, μοιρολόγια κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην. Τὸ βόλι τοῦ Θανάση θέλει νὰ πῆ τὴν φλόγα τοῦ ἀλόγου, ἥτις ἔβραζεν εἰς τὴν φλέβα του καὶ εἰς τὸ ἄγριο πρᾶσωπον.

— Ὁμῆρ-πασα Βριώνη,

Σοῦ στέλνει χαιρετίσματα τοῦ Διάκου τὸ μιλλιόνι
ἐφώναζεν ὁ ἀνδρείος Ἡρως. Ἀλλ' ἡ πληθὺς τῶν Ἀρβανιτῶν, ἐπιπεσοῦσα, καταβάλλει τοὺς ὀλιγαριθμούς ἥρωας.

.....Τοῦ Διάκου τὰ λιθάρια

Μὲ τὰ λεπίδια πελεκοῦν νὰ τὰ ξεθεμιλιώσουν.

Ἀρπάζουνε γιὰ ν' ἀναβιοῦν τὴν πέτρα μὲ τὰ νύχια,

Καὶ ὅτε φανοῦν τὰ δάχτυλα τὸ σίδερο θερίζει.

Τρεῖς ὥραις ἀνδρειοῦνται. Πλακόνει καὶ ὁ Βριώνης

Σὰ μαύρη βαρυχειμωνιά. Χαλάζι τὸ μολύβι.

Σκάπτουν τὸ χῶμα τᾶλογα. Σίφουνας, συντελεία.

Χνώτο μὲ χνώτο πολεμοῦν. Ἀδελφωμένο τρέχει

Τὸ αἷμα τ' Ἀρβανίτικο τῆ γῆ μὲ τὸ δικό μας.

Ἔχουν τὴν ἴδια τὴ βαφή. Ἄν σμίγουν πεθαμένα,

Πῶς δὲν θὰ σμίζουν ζωντανά;.....

Κ' ἐκεῖ ποῦ ὁ ἀνεμοστρόβιλος μουγκρίζει τοῦ πολέμου

Πηδοῦν οἱ λειονταρόψυχοι καὶ κολουμποῦν μίαν ὄρα

Μὲς τῆ φωτιά, μὲς τῆ σφαγῆ.

Ὀλίγοι εἶναι οἱ ἀκόμη ζῶντες εἰς τὸν πόλεμον. Δέκα μόνοι ἐναπομένουσι, καὶ τούτους παριστᾷ ὁ ποιητὴς μὲ τὸν Διάκον τελευταῖον ἀγωνιζομένους εἰς τὸ Μοναστήρι. Ὅποιαν εἰκόνα ἀνδρειωμένου μόνου ἐναπομείναντος νὰ μάχεται ἐκθέτει ὁ ποιητὴς ὅταν στένη τὸν λειοντόκαρδον Ἡρώα του εἰς τὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ πλάγι του κείτονται φονευμένοι οἱ δύο συναγωνισταί, ὁ Μῆτρος καὶ ὁ Δικμάντης; Κάνενας εἰς αὐτὸν δὲν σιμόνει.

Τ' ἀνδρειωμένα κόκκαλα συντρίβουν τὰ μολύβια

Καὶ ὁ πύργος μένει πάντα ὀρθός. Τὸ μάτι ἄλλος κόσμος.

Τὸν τουφεκίζουνε μὲ μιᾶς. Τὰ δαιάζουνε τὴ φλέβα,

Καὶ χίλιοι τὴν ἀρπάζουνε. Δεμένο τὸ λειοντάρι

Τῶχουν στῆ γῆ καὶ τὸ πατοῦν. Τοῦ στρίφουνε τὰ χέρια

Πιστάγκανα μὲ τῆ τριχιά. Προβαίνουνε στὸν ὦμο

Ἡ σιχίζαις ἀπ' τῆ κλείδωσι. Αἷμα βρωιὰ μεδοῦλι.

Ὅτω ζωγραφεῖται καὶ φέρεται εἰς καταδίκην ὁ γενναῖος ψυχοῦς, καὶ παραδίδεται εἰς τὰ βάσανα τοῦ μαρτυρίου, μὴ θελήσας νὰ ἀρνηθῆ Ὁρθόδοξον καὶ Πίστιν. Ἀλλ' ἐκτελεστὴν τοῦ μαρτυρίου ἡ ἐπίνοια τοῦ ποιητοῦ ἔχει τὸν γύφτον. Ἡ λύσις τῆς πράξεως ἐναποτίθεται εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐκτρώματος τούτου τῆς κοινωνίας καὶ τὴν δαιμονικὴν ἐργασίαν, ὅτε ἔμπηξεν εἰς τὴν γῆν ὁ ἀπαίσιος τὰς δύο δ' ἄνω δ' ἄνω σούβλας, καὶ τὴν μὲν πρῶτην διεπέρασεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Διάκου, τὴν δὲ δευτέραν εἰς τὰ ποδάρια. Ἀλλ' ἐν ᾧ τὸν ἔψηνε εἰς τὴν πυρκαϊάν διαδίδεται ἡ φωτιά εἰς τὰ σωριασμένα δεμάτια, καὶ τὸ δένδρον καὶ ἡ φλόξ ἐδίωξαν καὶ τὸν γύφτον καὶ τὸν κόσμον τρομασμένον.

Ἀλλ' ἤθελε μένη ἀφανὴς καὶ ἀνεκτέλεστος ὁ σκοπὸς τοῦ ποιήματος, ἐὰν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρώος ἐτίθετο καὶ τὸ πέρας τοῦ ἐθνικοῦ παλαίσματος. Ὁ σκοπὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος εἶναι εἰσέτι ἀτελής, καὶ μὲ ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν Βασιλείαν. Ἡ ἀπελευθέρωσις ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς ἀνατολῆς καὶ ἡ ἀνάκτησις τοῦ πατρικοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου εἰσέτι δὲν συντελεσθήσαν. Αἱ ἐθνικαὶ ἐλπίδες δὲν ἐπληρώθησαν, καὶ κατὰ χρησμούς καὶ παραδόσεις περὶ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως

εἰ πύλι τῆς Ἁγίας Σοφίας ἔως τοῦ νῦν δὲν ἠνοίχθησαν. Διὸ μὲ ὠρκεῖον ἐπεισόδιον κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν τοῦ θανάτου τοῦ Διάκου ὁ ἐποποιὸς οἰκονομεῖ τὴν ἔλλειψιν. Τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἀποκαλύψεως συμπληροῖ τὴν ἐλπίζομένην ἀνάστασιν τῆς Βασιλείας. Οἱ ἔνδοξοι ἀρματωλοὶ, οἱ πρῶν καὶ μετὰ τοῦ Διάκου ἀθλήσαντες, συνάγονται περὶ τοῦ Ἡρώος καὶ παρηγοροῦσι αὐτὸν βραχνιζόμενον. Ἡ μεγάλη συνοδία αὕτη τῶν πρωτοεργῶν καὶ μεγαλομαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, Μιλιόνη, Μπουκοβάλα, Κιτσώνη, Πιπταθιμίου, Σαμουήλ καλογήρου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰσάκ βαντίτσι, τὸ πυροκαϊόμενον σῶμα τοῦ Ἀθανασίου. Ἀναβαίνουν μετὰ τῆς ψυχῆς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐκείθεν ἐπιβλέποντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, προσκυνοῦσι τὸν θρόνον τοῦ πρώτου Βασιλέως τῶν χριστιανῶν καὶ τὸ μνήμα τοῦ ὑπτέρου ὀρθοδόξου Αὐτοκράτορος. Ἐπ' αὐτῆς ἀναπολοῦσι τὴν συντέλειαν τῆς ἐλευθερίας ὅλης τῆς χριστιανοσύνης. Ἀλλὰ δὲν ἤλθεν ἡ ὥρα εἰτέτι. Μυριάριθμοὶ ἥρωες θὰ ἐκπιτιθῶσι πρῶτα εἰς τὸ αἶμα, θὰ πάθωσι μύρια ἄλλα παθήματα. Στὸ μετερίζι τοῦ βουνοῦ θὰ τριψῶσι τὰ γόνατα, θὰ πῖωσι τὸν ἰδρωτὰ τῶν θὰ μένωσι μαύρη χήρα καὶ ὀρφνὰ τὰ τέκνα τῶν καὶ

- Τότε θάρθη ἑπερήφνω τὸ γένο· νὰ χτυπήσῃ
- Τῆ θύρα τῆς Ἁγίας Σοφίας· μετ' τοῦ σπαθιοῦ τῆ φοῦχτα
- Τὰ σιδερένια μάνταλα στὴ προσταγὴ θὰ πέσουν.
- Κ' ἐκεῖ ποῦ τῶρ' ἀνάσκελα, με δόρθα δαγκανάρια,
- Μὲ τὸ λαρύγγι διάπλατο, θρασομανάει καὶ χάσκει.
- Τὸ μισοφέγγαρο χρυσὸ, ἄν νάθελε μὲ πείσμα,
- Ἄφου μὰς ἔφαγε τῆ γῆ, νὰ πῆ τὸν οὐρανὸν μας,
- Ὁ Στρωμένον· θὰ στηθῆ.

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Πατριάρχου συναντᾷ τὴν συναδίαν τῶν νεομαρτύρων Χριστοῦ καὶ Ἑλλάδος· μετ' αὐτῆς συμπάριστανται οἱ ἀθληταὶ εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Παντοδυνάμου, καὶ ἐκ τῆς χειρὸς Αὐτοῦ λαμβάνουσι τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς, τοιαύτη ἡ ἰδέα, ἀρχὴ, δέσις καὶ λύσις τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τοῦ Βλαχωρίτου. Τεχνικῶς διεγείρεται τὸ θαυμαστὸν τῆς ἐποποιίας. Χριστὸς καὶ Ἐλευθερία, Πατρίς καὶ Θρησκεία, ἄνθρωποι ἀνάπλεοι αἰσθημάτων καὶ πόθων εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀθλητικῆς, Θεὸς ἐλεήμων εὐλογῶν καὶ συνεργῶν· εἰς τὰ Θεωσιδῆ ἔργα τῶν, προσω-

ποποιοῦνται καὶ συνάπτονται καθ' ἐνότητα πράξεως, διὰ λόγου εἰκονιζομένης ὑπὸ ποιητικῆς μεγαλονοίας, ὅπως ἐκπλήξωσι τὸν περιεργαζόμενον, κινήσωσι τὸν θαυμασμὸν, ὑψώσωσι τὴν ἐννοιαν, συνδέσωσι τὸ πεπερασμένον μὲ τὸ ἀπείρον καὶ παρέξωσιν εἰκόνα τελείαν ἰδανικοῦ τῆς ἀγαθοεργίας, καταρτιθέντος ἐπὶ τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ἀληθείας. Διὸ ἔργα τετελεσμένα μὲν, ἀλλὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κυρίου σκοποῦ τῆς ἰδέας μὴ ἐκπεραιώσαντα, ἀληθῆς ἀφήγησις καὶ ζωγραφία ἀκριβῆς γεγονότων, ἐκ τῆς αὐτολάλου καὶ συγχρόνου ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ παλαίσματος λαμβανομένη, συντρέχουσι εἰς κατασκευὴν τοῦ ἔπους τούτου, καὶ περικομοῦσι καὶ χρωματίζουσι τὸ εἰκονιζόμενον ποικίλως, ὅπως προφανέστερον διατρανώσωσι τὸ θέαμα τῆς δραματιζομένης ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας. Ἐκ τούτου πραγματικότης καὶ ἰδανικότης, καλλονὴ καὶ γραφικὴ, ἰσορῶν καὶ ποίησις, ἐνδιάφορον καὶ ἀποτέλεσμα, ἰδοὺ ὅ,τι διαβαίνει ἀπὸ τὸν φωταυγῆ κρύσταλλον τῆς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀντανακλώμενον κατὰ διάφορα χρώματα, ἐμφαίνεται εἰς τὸ φῶς τῆς ἐπικῆς ῥήσεως.

Φιλοκάλως μὲν διερχόμενος ὁ ἐποποιὸς Βλαχωρίτης τὸν κόσμον τῆς φύσεως, σφόδρα συνησθάνθη τὴν ὠραιότητα καθαρῶς δὲ ἐμβλέπων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, εὐδιακρίτως συνεκινήθη εἰς θαυμασμὸν τῶν ἔργων τῆς. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀπλοῦ βεσκού, ὅσον καὶ εἰς τὸ οἶκημα τοῦ μεγαλοπράγμονος. Ἐκεῖ ἐμελέτησε τρόπους, συνηθείας καὶ φράσιν τοῦ ἐθνικοῦ βίου, καὶ ἐστάθμισεν ἀρετὰς καὶ κακίας δυνάστου καὶ σκλαβωμένου, πιστῶς εἰκονίσας διανοήματα αὐτῶν καὶ ἔργα. Ὅποσον μὲν εἰδύλλιον, ὅποια συνάσθησις τῶν φυσικῶν καλλονῶν, ὅταν περιγράφει ὁ ποιητὴς τὴν ἀνοιξιν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου! Ἄλλ' ὅπόσον εὐστόχως τὸ αἶσθημα τῆς θρησκείας εἰκονίζει, ὅταν ἐν τῇ καρδίᾳ ὁ Διάκος ἀναβράζει ἐκδίκησιν τῆς ἀτιμαζομένης Πίστεως καὶ Πατρίδος, ἀνατραφεῖς εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ περὶ ἀγάπης, πίστεως καὶ ἐλπίδος!

- Πατέρα παντοδύναμη, ἀκουσε τὴν εὐχὴ μου
- Μοῦ φύτεψε μετ' τὴν καρδίᾳ ἀγάπη, πίστη ἐλπίδα
- Ἐδωκες μίαν ἀχτίδα σου ἀθήρα στὸ σπαθί μου,
- Καὶ μου πῆς· τῶρ' πέθανε γιὰ Μὲ, γιὰ τὴν Πατρίδα.
- Ἔτοιμος εἶμαι, πλάστη μου.

Ἄλλ' ἀμίμητος ἢ πιστὴ ζωγραφία τῶν ἔξεων καὶ τῶν ἐλπίδων, ἐφ' ὧν βασιζει διανοήματα ὁ ἔνθους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάπλασιν καὶ στερεὸς εἰς τὰ ἦθη τοῦ ἀπλοῦ βίου. Οὐδὲ ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξῃ ὁ ἐποποιὸς ἡμῶν. Ἐὰν ἐφαντασιοκόπει εἰσάγων εἰς τὸ ἐθνικὸν ἄσμα ξένα ἔθιμα, παραδόσεις, τύπους, ψυχικὰς διαθέσεις, μορφὰς, ἠδυπαθείας, γυναικαρεσκείας καὶ ἐρωτοτροπίας καταφράκτου ἵππότη, ἢ ἡρώων τῆς τοῦ Κρόνου ἐποχῆς, ἢ περιγράφων ὡς ὁ Βύρων μάχας κατὰ τὴν νεωτέραν πολεμικὴν τακτικὴν τοῦ Εὐρωπαϊοῦ, πράγματα ἀλλότρια, ἀσυνήθη καὶ ἀγνωστα εἰς τὸν ἀπλοῦ ὀρεσίβιον τῆς Ἑλλάδος, ἤθελε παραμορφώσῃ τὴν ποιητικὴν εἰκόνα τοῦ ἐθνικοῦ παλαίσματος καὶ νοθεύσῃ τὸν ἀληθῆ ὀργανισμόν τῆς ἰθαγενοῦς γραμματολογίας. Προδήλως ἄρα κατέστρεψε τὸν χαρακτήρα τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ποιήσεως, παραβαίνων ὀρθὰς διδασκαλίας ἃς ὁ Ὁμασάιος, τελετάρχης πάντων τῶν ἱερῶν τῆς καρδίας μυστηρίων, πολλάκις αὐτῷ ἔδωκε μεριμνῶν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Διὰ ταῦτα γλώσσα δημοτικὴ, ὁποῖαν ἐλάλησεν ὁ Ἕλληνας τῆς νεωτέρας ἡρωικῆς γενεᾶς ἐνσαρκόντων ἰδέαν καὶ διαλογισμῶν εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις πράξεις του, συντελεῖ εἰς τὴν ῥυθμικὴν καὶ ἄρμονικὴν στιχοουργίαν τοῦ προσφάτου ποιήματος τοῦ Βαλαωρίτου. Ἐκμεταλλεύσας αὐτὸς πᾶσαν κυριολεξίαν ἐκ τῆς παρούσης λαλιᾶς, δι' ἧς οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνικοὶ λαοὶ ἐκφράζουσιν ἐννοίας, αἰσθημα, τύχας, καὶ διακρίνουσι πᾶν ἀντικείμενον τῆς φύσεως, ἐκχειλίζει μὲ τὴν ποιητικὴν γραφίδα τὸ πατριωτικὸν αὐτὸ αἶσθημα, περιγράφει τὸν κοινωνικὸν βίον, ἐκονίζει τὰ θύματα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἡ γλώσσα τοῦ λογιωτάτου, τοῦ ξηροῦ γραμματικοῦ, ὅστις ἐπιτηδεύεται λεκτικὸν καὶ ἀρχαίους γλωσσικοὺς τύπους, φράσεις καὶ συνδυασμοὺς, καὶ πλοκάς λόγου λείψαντος ἐκ τῆς ῥήσεως λαοῦ, ζῶντος εἰς νεωτέραν κοινωνίαν καὶ ἀπωθοῦντος ἀρχαιολατρείαν, οὐδέποτε προσφῶς ἤθελε προσαρμολῆ εἰς ἐθνικὸν ποίημα, ὅπου περιτεχνεύεται πιστὴ καὶ καθαρὰ εἰκὼν ἄλλων θρησκευτικῶν ἐλπίδων καὶ πεποιθήσεων καὶ κοινωνικῶν χρειῶν, ἀντιθέτων εἰς τὰς ἀρχαίας. Μάταιοι ἀποβαίνουσιν οἱ κόποι τοῦ λογιωτάτου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ ἀναστήσῃ νεκρωμένον βίον ἐξ ἀρχαίων ἐρείπων, καὶ νὰ μορφώσῃ γλώσσαν ἐκθάπτων λέξεις καὶ φράσεις ἐκ τῶν τάφων τῶν λεξικῶν, καὶ ἀκολουθῶν γραμματικῶν σχεδίσματα

συνδυασμοῦ λόγου καὶ φράσεως κακῶς κτηλον τῆς παρούσης συνηθείας. Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν ὡς ὁ νεώτερος Ἕλληνας οὔτε οἰκοδομεῖ, οὔτε πλεῖν, οὔτε ἐνδύεται, οὔτε μηχανεύεται, οὔτε διάγει ἢ κυβερνᾶται καθ' ὑπόδειγμα ἀρχαίων ἔργων, ἐπιτηδεύματων καὶ διανοημάτων, οὕτω καὶ ἡ γλώσσα αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν διάπλασιν τῆς. Ἡ ἀρχαία τοῦ προγόνου γλώσσα, ὑποκύψασα εἰς ὄλας τὰς ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολὰς ὅσας αἱ κοινωνικαὶ περιπέτειαι τοῦ χρόνου ἐπέφερον, μετεπλάσθη, μετεποίηθη καὶ ἔλαβε νέαν ἄλλην δύναμιν, τᾶσιν καὶ κλίσιν ἐν τῷ στόματι τοῦ λαλοῦντος ἀπογόνου. Αὕτη μὲν ἔζησεν ἐπὶ χιλιάδας ἔτη καὶ ζῆ μεταβαίνουσα ἀπὸ παλαιᾶν εἰς νέαν μορφήν. Ἀποβαλοῦσα δὲ τοὺς ἀρχαίους τῶν διαφορῶν φυλῶν ἰδιωτισμοὺς, συνῆλθεν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διαλεκτικὴν ἐνότητα τύπων κατὰ τὰς ῥήσεις, καὶ εἰς ὁμοίομορφον ἀπλοῦστευσιν κατὰ τὴν σύνδεσιν τῶν ἐννοιῶν, διότι καθ' ὅσον ἐνεκρώθη καὶ ἐξηλείφθη ἡ ἰδέα καὶ τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς ἀρχαίας κοινωνίας, ἐξέλειψε καὶ ἡ λεκτικὴ μορφή τῆς. (*)

Εὐστόχος λοιπὸν ἐνδύει τὴν καλλιπέειαν τοῦ ὀποιητῆς Βαλαωρίτου μὲ τὸν νεώτερον λαμπρὸν μανδύαν τῆς δημοτικῆς γλώσσης τοῦ ὀρεσίβιου ἀγωνιστοῦ τῆς ἐλευθερίας, τὰ ἔργα αὐτῶν ἐξυμνήσας, τοὺς διαλογισμοὺς περιγράφας, καὶ τὰς ἔξεις καὶ συνηθείας ζωγραφήσας. Εἰς τὸν κλέπτικον στίχον τὸν ἀνομοιοτέλεστον, δι' οὗ ἐξέφραζε τὰς ποιητικὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, φιλοκαλεῖται τὴν τεχνικὴν ἄρμονίαν τῆς στιχοουργίας του. Μὲ τοσοῦτον πολυχρῶμον καὶ εὖσμον ἀνθοδέσμην ἐστόλισε τὰ ἀλαβάστρινα στήθη τῆς Ἡρωικῆς Μούσης Καλλιόπης, ἣτις ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ τῆς νεωτέρας ποιήσεως θὰ φανῆ λαμπροτέρα, ὅταν τύχῃ τὴν μεγάλην ἐντελῆ ἐποποιίαν πρὸς ἐξύμνησιν τῆς ἀπελευθερώσεως ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἀνάκτησιν τοῦ πατρικοῦ θρόνου τῆς χριστιανικῆς Αυτοκρατορίας.

(*) Σ. Σ. Α. Καὶ τοὶ μὴ συμμεριζόμενοι καθ' ὀλοκληρίαν τὰς γενικὰς περὶ γλώσσης ἰδέας τοῦ Κ. Χιώτη, καθότι ἄλλο στιχοουργία, καὶ ἄλλο ζωγραφία, δὲν θὰ ἦτε πρίπον νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἐλευθερίαν ἐκδήλωσιν τῶν ἐπὶ τούτῳ δεξασίων τοῦ παπιδευμένου ἱστορικοῦ, ὁποδοχόμενων οὐκ ἀνῆλθοντες προσήκουσαν καὶ κοσμίαν ἐνακαύσιν, τὴν ὁποῖαν ἄλλως τε ἡμεῖς δὲν ἐβίλομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν.

Ὁ ἐν Παρισίοις Ἑλληνικὸς φιλολογικὸς σύλλογος.

Ἐνῶ γὰρ μέγα δρᾶμα τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως διαπρέπει ἐν τῇ μεγαλονύμῳ τῶν Παρισίων πόλει, ἐνῶ ὄμιλος ἡγεμόνων, βρασιλέων καὶ ἡγητόρων ὡς ἐν διπλωματικῷ συνεδρίῳ συν-σθίζεται ἐν τῇ περιωνύμῳ ἐκείνῃ σκηνῇ, ἐνῶ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκθέσεως ἀπνευστὶ ἀναμένεται ἡ ἐκτύλιξις τοῦ νέου *Εὐρωπαϊκοῦ Χάρτου*, τοῦ ἐξαιρέτου τούτου ἀριστουργήματος χειρὸς ἐπιτηδεύς πλὴν ἀγνώστου, ἐνῶ μεγαλοφυῆς ἀμιλλα ἔσω καὶ ἔξω διαπάλλει, — ἄλλη εὐρυνοίας στοὰ αὐτόθι ἀνορθοῦται. Ἄνδρες διακεκριμένης καὶ ἐξόχου ἰκανότητος, ἀπὸ ὑψηλοτέρης ἴσως περιωπῆς ἀφορώντες ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἄλλοθι ἐλκύουσι τὴν προσοχὴν. Ὁ σκοπὸς των, ὑψηλὸς ὅσον καὶ θεῖος, τείνει εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἅπαντα τὸν τόπον, ἀφετηρία δὲ, τοσαύτην σπουδαιότητα χαρακτηρὸς συνδέουσα, δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπλοϊκὴ καὶ μονομερὴς ἐπιτυχία.

Ἡ προτίμησις τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τόπον, οἷοι οἱ Παρίσιοι, καὶ εἰς ἐποχὰς τόσῳ κρίσιμους, συνδέεται μετὰ τινος ἐξωτερικοῦ ἐλατηρίου, ὅπερ ἀνάγεται, ἔστω, εἰς ἀπώτερον χρόνον, ἀλλ' ὅπερ λύεται ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ὅποιον ἠδύναντο νὰ ἐπινοήσωσι μόνον ἄνδρες ὑπὸ βαρυτέραν ἐποψὴν ἐξετάζοντες τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς χώρας. Οἱ Γάλλοι διεκρίθησαν ἀνέκαθεν ἐπὶ φιλελληνισμῷ, ἡ δὲ διὰ τῆς γλώσσης σύνδεσις καὶ συνάφεια τῶν δύο ἔθνῶν δύναται νὰ κυφορήσῃ φίλτρα δραστη-τέρας οἰκειότητος τῆς σημερινῆς φωτολάτραι δὲ καὶ Μαικήναι, οἷοι οἱ ἐνιδρυταὶ τοῦ ἐν λόγῳ συλλόγου, εἶναι ὁ αἰτιώτερος προάγγελος τῶν ἐλπίδων ἅς ἕκαστος δύναται ἐπ' αὐτῶν νὰ ἐρείσῃ.

Τὸ ὄνομα ἐνὸς ἑκάστου, ἃ καὶ ἐπιφυλασσόμεθα προσεχῶς νὰ δημοσιεύσωμεν, εἶναι ἱερὸν ἐγκόλπιον ἅπασιν τοῖς Ἑλλήσιν· ὁ δὲ ζῆλος, μεθ' οὗ ἐπελήφθησαν τῶν προκαταρτικῶν ἐργασιῶν, εἶναι ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου. Ἕλληνες καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ νήσῳ, ἀνεσκιρτήσαμεν ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοιαύτης εὐφροσύνου ἀγγελίας. Μόλον ὅτι δὲ αἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις δὲν ἐπιτρέπουσιν ἵνα φανῶμεν κατὰ τι

χρήσιμοι εἰς τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ στοίκοῦ τούτου οἰκοδομήμα-τος, ἀποπέμποντες τὸν προσήκοντα ἀσπασμὸν εὐχόμεθα, ἵνα καταστῇ ἀνώτερον τῆς εὐγενοῦς ἀποστολῆς του καὶ πα-ράσχη ἡμῖν τὴν εὐαρέσκειαν νὰ θαυμάζωμεν τὴν γιγαντιαίαν αὐτοῦ πρόδοον.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΡΙΑΣ.

Τί σοῦ ἴπταισα, ἀγγελόπλαγῃ,	Καὶ μὲ κεφάλι δλόγυρτο
Ψυχὴ χαριτωμένη,	Μακριὰ φθὴν ἀνθρωπότη
Ἐμὲ φαρμακωμένη;	Πάντα νὰ κράζω ἐσένανε,
Καὶ δείχνει καταφρόνεσι	Γλυκεῖά μου ἀγάπη πρώτη,
Ἢ κάθε καμωσιά της,	Καὶ τὰ θερμά μου δάκρυα
Λὲς καὶ μὲ κράζει μυστικά	Νὰ ἴγω γιὰ συντροφία
Μισάνθρωπο, φονιά της!	Τὴν ὥρα π' ἀφ' τὴν τύχη μου
	Ζητῶ τὴν ἐσπλαχνία!

Τί σοῦ ἴπταισα ἂν ἐπλάσθηκε	ὦ! πὲς μου, Φύσις! τὰ φρικτὰ
Αἰσθαντικὴ ἢ καρδιά μου,	Μυστήρια, ποῦ γεννοῦνται
Κ' ἐρωτικὴ γιὰ τὸ εὐμορφικῆ;	Ἀντάμα μὲ τὸν ἄνθρωπο
Τοῦ Κόσμου ἢ φαντασιά μου;	Κ' ἐδῶ δὲν ἐξηγιοῦνται,
Τί πταίω ἂν εἰς τὴν πρώτη σου,	Ποῦ τάχα θεὸς νὰ ζῆγηθοῦν;
Κυρά μου, παρουσία	Ὁ ἄθλιος νὰ ἐλπίσω
Σκλάβο σου εὐθὺς μὲ ἔγραψε	Πῶς θεὸς νὰ ἰδῶ τὸ σφάλμα μου
Ἢ Μοῖρά μου ἢ ἀθλία;	Συχώριο νὰ ζητήσω;

—Θέλεις νὰ μάθης, ἄνθρωπε,
Σοῦ λέω καὶ μὴν τρομάξης,
Τὸ βλέμμα μὲ ταπεινώσει
Γύρῃς νὰ κυττάξης
Ἴδου ποῦ θὰ ἐξηγηθοῦν
Μιά ἡμέρα εἰς τὸν καθένα.
Ὡμὲ! μοῦ δείχνει μνῆματα
Κρύα σκοτεινιάσματα!!

Ἄριστείδης Καψοκέφαλος

ΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Ἐσχάτως ἐκ Κρήτης τραυματίας ἐπέστρεφεν γενναῖος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἀληθῆς τῆς Πατρίδος στρατιώτης, ὁ Ἀριστείδης Σταυροπούλος, φέρων ἐπὶ τοῦ σώματός του τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ὡς ἐνδοξα παράσημα ὁ ἱερός ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἀγὼν τῷ ἀπένευε.

Λαβόντες τὴν τιμὴν νὰ συσχετισθῶμεν μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ἐνταῦθα διαμονὴν του, ἐθαυμάσαμεν ὄντως τὰ γενναῖα πατριωτικὰ φρονήματα, τὸν ἅγιον ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔθνους αὐταπάρνησιν, ἅπερ ὡς στίλβοντες ἀδάμαντες καθωραϊζοῦσι τὴν μεγάλουμον καρδίαν του καὶ τὸ ὑψηλόφρον πνεῦμά του.

Ἴδῃ ἀπέρχεται διὰ σκοποῦς μεγαλειτέρους.... Ἴπαγε, εὐκλεῆ γόνε τῆς Ζακύνθου, μάχησον, πολέμησον, καὶ ἐν ἀνάγκῃ πέσον ὑπὲρ τῆς πεφιλημένης σου Ἑλλάδος· ἡ δὲ ἀκτίς τῆς εὐκλείας σου εἶθε νὰ θερμάνῃ τὰ ἐνθουσιωδῶς πάλλοντα στήθη τῆς νεολαίας τῆς ἰδιαιτέρως ταύτης πατρίδος.

Τὴν 6^{ην} Μ. Μ. ὥραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (28 ληξ. μ.) ἀπεβίωσε μόλις τὸ τεσσαρακοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων ὁ καλὸς κάγαθός πολίτης καὶ ἐπιστήμων ἰατρὸς Γεώργιος Κουλούμπαρδος. Ὁ καταστρεπτικὸς τοῦ Χάρωνος πέλεκυς ἀπέκοψεν οὕτω καὶ τὸν τελευταῖον βλαστὸν ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ τεθνεώτος. Ἡ δὲ ἄωρος στέρησις τοσοῦτον καλοκάγαθου ἀνδρὸς προὔξενησε λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλους, καὶ δυσπλήρωτον κενὸν εἰς τὸν ἰατρικὸν τῆς νήσου μας κλάδον, ἐν ᾧ ὁ μακαρίτης ὁμολογουμένως διέπρεπεν. Ὁ Θεὸς ἐπιχύσει παραμυθίας βάλσαμον εἰς τὴν χρεύσασαν εὐγενῆ σύζυγόν σου καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς, καὶ τάξοι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

ΓΡΙΦΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δύο μόνα τῶν στοιχείων εἰς τὴν ὑπαρξιν μὲ ἔχουν,

Πλὴν τὰ τέσσαρα συντρέχουν.

Ἐκ τῶν δύο ἂν λείψῃ ἓνα, εὐθὺς ἔλειψα κ' ἐγώ·

Καὶ σὺ ἔφυγες διὰ πάντα ἀφ' τὸν κόσμον τὸν φθαρτό.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ,

Διανοητική διὰ τῆς ἀμίλλης ἀνάπτυξις, καὶ ἐντεῦθεν ἀναζω-
πύρωσις τῶν αἰσθημάτων, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Συγγράμ-
ματος. Ἐνεκα τούτου προσκαλοῦνται ὅσοι τῶν ἡμετέρων φιλο-
μούσων συνδρομητῶν θέλουσι ἵνα, μεταφράζοντες ἢ συγγράφον-
τες, κοσμῶσι τὰς ἡμέτερας στήλας, αἰεὶ εἰς αὐτοὺς μόνον εἶ-
ναι ἀνοικταί.

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὁρὸς ἀνυπέροβλος·
γίνεται δὲ μετὰ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρώτου φυλλαδίου καὶ
προσδιορίζεται ὡς ἑπεται.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς νήσου ταύτης ἀνά Τριμηνίαν Πένια 12

» » ἔκτος » » » » » 15

Ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν.

Εἰδοποιήσεις.

Εἰδοποιῶνται οἱ Κ.Κ. Συνδρομηταὶ τῆς «*Ἀγαμίπης*»
να μὴν ἀποτίωσιν εἰς τὸ ἕξῃς τὸ ἀντίτιμον τῆς συν-
δρομῆς τῶν χωρὶς να τοῖς ἀπαφεθῇ ἢ τῆς παραλαβῆς
ἐνδοξίς, καθότι ἄλλως ἢ ἀτακτος αὐτὴ ἀπότισις θὰ θεω-
ρῆται παρ' ἡμῶν ὡς μὴ γενομένη.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀνά χεῖρας ἀγγελίας πρὸς
ἐκδόσιν τοῦ προαναγγελθέντος δράματος «*Ὁ Μάρκος Βό-
τσαρης*» να ἐπιστρέψωσιν αὐτάς, ἐπειδὴ εὐρίσκεται ἤδη
ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

Γ. Σ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙ

—Τὸ *Φρικτὸν Λάθος*, δράμα τραγικὸν εἰς τέσσαρας Πρά-
ξεις ὑπὸ Χ. Σ. Ρουσιάνου. Δραχ. 1.

—Ὁ *Λισβάν*, ἢ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς Ζηλοτυ-
πίας, Μυθιστόρημα τοῦ Κ. Δ. Ἀρνῶ, μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἴτα-
λικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκx. Δραχ. 1, 50.